

UBL: BKNOOG 441

DE SLAPENDE PRINSES ;
EENE VERTELLING
VAN
MOEDER DE GANS.

—
Met gekleurde Platen.

441

LEYDEN,
P. J. TRAP.

Boekenoozen

441.

De prinses ontwaakt.

DE SLAPENDE PRINSES;

1844

EENE VERTELLING

VAN

MOEDER DE GANS.

—
Met gekleurde Platen.

LEYDEN,
P. J. TRAP.

GEDRUKT BIJ H. R. DE BREUK.

DE SLAPENDE PRINSES.

Er was eens eene koning en eene koningin, die over een magtig rijk regeerden, en reeds vele jaren getrouwd waren, eer zij eene dochter kregen. Toen eindelijk hunne wensch vervuld werd, was er zeer groote vreugde aan het hof, en deze gebeurtenis moest door het geheele land, met vele feesten gevierd worden.

De koning gaf order, om al de gelukgodinnen van het land op te roepen, om op een prachtig doopmaal tegenwoordig te zijn, want hij wenschte dat zij, de jonge prinses eene gelukkige voorzegging zouden doen, en dat deze daardoor alle mogelijke begaafdheden zoude bezitten.

Na vele nasporingen, had men zeven zulke toovergodinnen bij een geroepen, en in het paleis had een maaltijd plaats, waaraan men geene kosten gespaard had, om dezelve prachtig te doen zijn; voor ieder der gelukgodinnen was er een gou-

den koker gemaakt, met diamanten en paarlen versierd, waarin de gouden lepel, vork en mes besloten waren.

Toen allen vrolijk gezeten waren, kwam er nog eene oude gelukgodin, die men geheel vergeten had, want zij had zich wel vijftig jaren lang, in een eenzamen toren verborgen gehouden. Deze werd ook aan de tafel geplaatst, en men gaf haar van de beste geregten, maar er was geen gouden koker voor haar; dit zag zij voor eene minachting aan, en was daarover zoo verstoord, dat zij voornam zich te wreken.

Midden onder het feest werd de jonggeborene prinses gebragt, en iedere gelukgodin deed haar eene voorzegging. De eerste beloofde haar de gaaf der schoonheid, de tweede: vlugheid van verstand, de derde: de gaaf om aan iedereen te behagen, de vierde: de kunst om volmaakt goed te dansen, de vijfde: om schooner te zingen, dan men nog ooit gehoord had, en de zesde: om op allerlei muzikinstrumenten te kunnen spelen. De oude gelukgodin, geen ander meer ziende om voorzeggingen te doen, begaf zich nu ook vóór de jeugdige prinses,

niet om haar een geluk te wenschen, maar om door eene kwade voorzegging, al het geluk der anderen te niet te doen. Daarom zeide zij, dat de prinses zich met eene schaar aan de hand zoude kwetsen, en daarvan sterven.

Alle aanwezigen ontzettekeden van schrik, want zij stelden groot belang in het geluk der kleine, en zij waren daardoor met de grootste droefheid vervuld. Doch nu kwam de jongste toovergodin te voorschijn van achter een gordijn, waar zij zich opzettelijk verborgen had, omdat zij de kwade voorzegging wel

had verwacht, en die zooveel mogelijk willende herstellen, het laatste wilde spreken. Zij trad voor de vorstin en sprak: » O koningin! hetgeen de oude voorspeld heeft, kan ik niet geheel te niet doen, want dat gaat boven mijne magt; maar ik voorspel u dat de prinses na honderd jaar in een diepen slaap gelegen te hebben, weder zal opgewekt worden, door een jongen prins, waarmede zij een gelukkig huwelijk zal beleven»

Natuurlijk wilde de koning, zoo veel in zijn vermogen was, voor het behoud van zijne dochter zor-

*De gelukgodin spreekt
hare voorzegging.*

gen; daarom gebood hij, dat in zijn geheele koningrijk alle scharen vernietigd moesten worden, en dat er niemand ooit weder een gebruiken mogt. Dit was eene goede voorzorg, ten gevolge waarvan de prinses, zonder eenig ongeval haar zestiende jaar bereikte. Op dien tijd was zij, wandelende op eene afgelegene plek, in eene hut gekomen, bij eene oude vrouw, die daar reeds lang afzonderlijk woonde, en van het verbod van den koning niets vernomen hebbende, nog altijd hare schaar gebruikte om draden mede af te knippen, als zij

zat te spinnen. Nog nooit had de prinses gezien, dat men de draden zoo gemakkelijk kon afknippen, zij wilde de schaar eens bekijken, en met een kwetste zij zich aan de regterhand, zoodat zij oogenblikkelijk in slaap viel, even als of zij dood lag. De oude vrouw schreeuwde luid om hulp, en men kwam daarop wel van alle kanten toeschieten, maar alle middelen die men aanwendde om haar te doen bijkomen, waren vergeefs. Daarna kwam ook de koning, die dadelijk alle hulp deed staken; want in zijne droefheid dacht hij aan de voorspelling

*De prinses valt
in slaap.*

der jonge gelukgodin, namelijk: dat zij honderd jaar lang zou moeten slapen, alvorens weder even jeugdig als zij nu was, te ontwaken. Hij liet haar naar het paleis voeren, en in een prachtig ledekant leggen met rozenkleurige gordijnen, en met kostbare dekens met goud en zilver geborduurd. De prinses was zeer schoon, zoo als zij daar lag; want de frissche kleur harer wangen en lippen, waren niet eens verbleekt.

Intusschen was de goede gelukgodin, die zich haar lot met zoo bijzonder veel belangstelling aan-

trok, van dit alles onderrigt, door een arend, die door den invloed van hare tooverkracht, altijd het oog moest houden over hetgeen aan het hof voorviel, en haar ijlings van het gebeurde kennis geven. Zij vertrok op dit berigt, in eene koets met vurige wielen, die voort getrokken werd door twee groote gevleugelde draken; want zij was op dat oogenblik in een land, dat wel twaalf duizend mijlen ver was.

Bij hare aankomst aan het hof, keurde zij alles goed wat de koning en koningin, omtrent de prinses gedaan hadden, maar zij achtte

dit alles niet genoeg, om voor haar genoegelijk ontwaken te zorgen; want zij bedacht dat het de prinses wel zeer onaangenaam zijn zoude, als zij zich bij haar ontwaken, van de hulp die zij gewoon was te ontvangen, geheel verstoken zou zien, daarom raakte zij allen, die gewoonlijk ter harer dienst waren, met haar tooverstokje aan, en oogenblikkelijk viel er een diepe slaap op hen, waaruit zij eerst na honderd jaren in volle kracht weder ontwaken zouden. De koning en koningin verlieten daarop vol droefheid het paleis, en gingen in een

ander wonen, en verboden aan ieder om de prinses te naderen; evenwel dit bevel was zeer onnoodig, want in een kwartier uurs, waren er zoo veel boomen rondom het paleis gegroeid, dat het van een groot bosch omringd was, zoo dicht dat geen sterveling er kon doordringen; alleen kon men in de verte, de torens van het paleis gewaar worden.

Honderd jaren was dit alles in dien staat, toen een prins in die streek kwam jagen, en de torens die in de verte boven het geboomte uitstaken, ziende, ondervroeg hij de

*De prins ondervraagt
den ouden boer.*

hovelingen, die met hem op de jagt waren, wat dat voor torens waren; iedereen gaf ten antwoord nadat hij zelf gehoord had, want door het lange tijdverloop, waren er bijna geen menschen meer, die het regte wisten; de een zeide nu, dat het een verblijf van geesten of tooverheksen was, en weder anderen, verhaalden dat het aan een menschenëter toebehoorde, die overal kleine kinderen betrapte en medenam, zonder dat men hem ooit had kunnen bereiken, omdat er maar éenen weg scheen te zijn door het bosch, die niemand dan

hij zelf kon vinden: maar eindelijk zag hij een ouden boer, en vroeg aan hem welk gebouw dit mogt wezen. De oude man nam uit eerbied zijn muts af, en sprak: »Magtig prins! Er worden tegenwoordig velerlei sprookjes van verhaald, die niet te gelooven zijn; »maar ik heb, vijftig jaren geleden; »mijn vader hooren zeggen, dat »daar eene schoone prinses, gedurende honderd jaar in diepen onverstoorbaren slaap ligt, tot dat zij »door eenen konings zoon gewekt »word.»

De prins die vol moed was,

had wel lust om te onderzoeken, wat er van de zaak was; want hij geloofde zonder twijfel, dat zoo de oude boer waarheid gesproken had, dat hij zelf dan de prins was, bestemd om die geheimzinnige zaak te ontsluijeren. Dadelijk wilde hij met zijn gevolg daar heen gaan, doch het was hem alléén slechts vergund, om tot het doel te geraken; want de boomen van het anders ondoordringbare bosch, waken vóór hem terzijde, om hem een vrijen doortogt te verschaffen; maar achter hem sloten zij weder naauw aan een, zoodat er niemand tus-

schen door kon. Iedereen zoude zeker bevreesd geworden zijn, om zoo alleen voort te gaan; maar de prins was zoo vol vertrouwen, op zijn goed geluk in deze zaak, dat hij onbevreesd vooruit ging, tot dat hij op een ruim en open plein kwam, waar hij het paleis geheel en al kon overzien.

Alles was daar doodsch en stil, evenwel hij ging nog voort, want de deuren waren open, en hij zag vele bedienden, die men allen op het eerste gezicht, wegens hunne bewegingloosheid, voor dood zoude hebben aangezien, hoewel hunne

frissche gelaatskleur deed opmerken, dat zij slechts in een diepen slaap zich bevonden; hij ging voorbij hen totdat hij in eene groote prachtige kamer kwam, daar zag hij de prinses, op een ledekant liggende, met rozenroode gordijnen en met goud geborduurde dekens; hij stond haar eenige oogenblikken met stille aandacht te beschouwen; zoo schoon had hij nog nimmer eene prinses gezien, zij overtrof de schoonste denkbeelden, die hij zich ooit had kunnen vormen, en hij wenschte vurig dat het zijne vrouw mogt worden, geloovende dat hij dan de ge-

lukkigste van alle koningszonen der wereld zoude zijn. Hij naderde haar, boog zich voorover en kustte haar..... meteen sloeg zij hare oogen op, want het was juist het oogenblik, dat de honderd jaren voleindigd waren. »O mijn waarde prins! hoe verheugt het mij u te zien; wat hebt gij mij lang naar u doen verlangen,» zeide zij.

Door de invloed der gelukgodin, had de prinses gedurende de honderd jaren slapens, altijd zeer aangename droomen gehad, en daarin vernomen, wat er zoo voornamelijk gebeurde, en op deze wijze wist zij,

dat zij welhaast door den prins gewekt zoude worden.

Hunne kennismaking was voor beiden zeer aangenaam, en zij hadden elkander zoo veel te zeggen, dat zij om niets dachten, en reeds meer dan vier uren te zamen in gesprek geweest hadden, toen zij door de bedienden, die allen ook hunnen slaap geëindigd hadden, gewaarschuwd werden, dat het voor hen gereed gemaakte feestmaal in orde was. Alles vond de prins daar zeer prachtig maar ouderwetsch; evenwel het was toch zeer schoon, even als de muziekstukken, die men

bij het binnenkomen der prinses begon te spelen.

Aan tafel gezeten zijnde, verscheen er eene zeer oude vrouw, zij was geheel krom gebogen van ouderdom en zij moest leunen op een stokje. Zij ging vlak tegenover het jonge paar staan, die haar met bevreemding aan zagen; nu sprak zij:

»Schoone prinses! ik ben het, die
 »uwe honderdjarige slaap bestuurd
 »heb; ik was bij uwe geboorte tegenwoordig, en sedert die menigte
 »van jaren, ben ik zeer oud geworden, terwijl gij uwe jeugd behouden hebt; ik wil nu uw geluk

»volmaken. Hebt gij lust om den
 »prins die naast u zit, te trouwen?
 »ik weet dat hij u vurig bemint,
 »en dat hij een dapper held is.»

De Prins en Prinses zagen elkan- der aan, en stonden daarna op om de gelukgodin te volgen, die hen bij den aalmoezenier bragt, welke hen in tegenwoordigheid van alle edellieden van het hof, plegtig in het huwelijk verbond.

Later vertrok de Prins naar zijn gevolg, dat al dien tijd bij de ingang van het bosch, met angst hadden gewacht, en nu reed hij met hen naar het paleis van zijn

vader, zonder iets te zeggen van hetgeen er voorgevallen was. Gedurende verscheidene jaren hield de Prins zijn huwelijk geheim, maar dikwijls verwijderde hij zich van het hof, zeggende dat hij op groote jagt-partijen uitging, maar dan was hij eenige dagen bij zijne vrouw. Eindelijk stierf de Koning, en de Prins als zijn opvolger beklom den troon; toen maakte hij zijn geheim huwelijk bekend, en met een plegtigen stoet, deed hij nu zijne intrede in de hoofdstad, vergezeld van zijne vrouw en de twee kinderen, die zij nu hadden, waarvan de oudste, een

meisje, om hare schoonheid Aurora genoemd was, en de andere, een jongen, die men, omdat hij nog schooner was dan zijn zusje, Dag noemde.

Nog niet lang had de Prins als Koning geregeerd, toen er oorlog ontstond, zoodat hij vertrekken moest; hij nam dus een hartelijk afscheid van zijne beminde vrouw en zijne twee lieve kinderen, en liet de zorg der regering over aan de oude Koningin zijne moeder, die een zeer wreed mensch was, die niets ontzag om aan hare lui-
men te voldoen.

Zoolang de oorlog duurde kon de Koning niet uit het leger terug komen, bij zijne vrouw en kinderen, die nu op bevel der oude Koningin, een afgezonderd kasteel, te midden van een bosch bewoonden. Dit had zij aldus gewild om haar kwaad voornemen des te veiliger te kunnen uitvoeren; want op zekeren dag liet zij haren Hofmeester bij zich komen, en zeide hem: »De kleine Aurora moet gij slagen.» — »O Mevrouw! ik hoop dat U dit geen ernst is, het is zulk een lief kind,» zeide de Hofmeester geheel verschrikt over dit

*De hofmeester
en Aurora.*

bevel. De Koningin zeide evenwel op gebiedenden toon: »ik *wil* het »zoo; en ik verkies, dat gij haar »kookt en met saus gereed maakt, »om haar bij mijnen avond-maaltijd »te kunnen eten.»

De Hofmeester durfde dit koninklijke bevel niet nalaten, daarom ging hij de kleine Aurora opzoeken, die altijd veel van hem hield, ook nu liep zij dadelijk naar hem toe, vatte hem om den hals, gaf hem een kransje bloemen dat zij gevlochten had, en vertelde dat zij morgen met hare moeder ging wandelen, en dan weder een nog fraaijer

bloemenkrans voor hem zoude vlechten. De Hofmeester was door dit alles zoo aangedaan, dat hij besloot om te beproeven, of hij de Koningin misschien zou kunnen misleiden; hij bragt daarop de kleine Aurora in een onderaardsch vertrek, en maakte een lam gereed, dat hij de Koningin voorzette, die er met smaak van at.

In de gedachten dat zij van het kleine kind had gegeten, kreeg de Koningin lust, om ook de kleine Dag tot spijs te gebruiken; maar de Hofmeester volvoerde ook ditmaal het bevel niet, maar gaf haar in de plaats

eene jonge geit, en verborg de kleine Dag bij zijn zusje.

Tot nu toe was alles goed gegaan; maar de Hofmeester was in groote verlegenheid toen hij bevel kreeg, om ook de jonge Koningin met dezelfde saus gereed te maken, waarmede de kinderen opgedischt waren; evenwel gelukkig behoefde hij slechts telkens een gedeelte te brengen, en daarop nam hij stukken van een wild zwijn, en gaf daar zoo natuurlijk de gedaante aan, alsof het van een mensch afkomstig was, dat de wrede Koningin zich verbeeldde, dat het werkelijk stukken van de vrouw haars zoons

waren, die hij echter, tot hare groote vreugde, bij hare kinderen verborgen had, die zij reeds dacht dat gedood waren.

Op zekeren dag echter, schreeuwde de kleine Aurora, want zij kreeg straf van hare moeder, om dat zij stout had geweest. De oude Koningin hoorde alles duidelijk, en werd daarop woedend; zij liet dadelijk den Hofmeester roepen, en verweet hem zijne bedriegerij, de goede man kon zijne daad niet ontkennen, en vreesde dat hij daarvoor eene vreeselijke straf zoude krijgen, want hij wist dat de Koningin, daarover de hevigste

*De koning komt
uit het leger terug.*

wraakoefening zou doen uitvoeren. De Hofmeester werden de handen gebonden, en zoo werd hij in gevangenschap weggeleid. Daarop gaf zij bevel om eene kuil te vullen met slangen, en allerlei andere verslindende dieren; want het was haar voornemen, om de jonge Koningin, die altijd, een voorwerp van hare haat geweest was, met de twee kinderen daarin te werpen, en hare wraaklust te voldoen, met te zien, hoe zij op zulk eene akelige wijze zouden om het leven komen.

Alles was gereed en men wachtte slechts, dat de gevreesde Koningin het

teeken zoude geven, om de slagtoffers in den kuil te werpen; toen eensklaps de jonge Koning kwam aanrijden, die pas het leger had verlaten; dadelijk ging hij zijne vrouw en kinderen omhelzen, terwijl de oude koningin, dit monster van wreedheid, meende te barsten van spijt, dat haar boos opzet verhinderd was, en zij geene voorwendsels gebruiken kon, om hare misdaad te verbloemen; zij stortte zich als razend in den kuil, die zij voor anderen had laten gereed maken, en werd dadelijk verslonden.

C.

Bij den Uitgever dezes is nog
uitgegeven:

- Verhalen uit CHINA, met vijf gekl.
platen, in koker f 1.80.
HET LIEFSTE BOEKJE, met zes
gekl. plaatjes f 0.60.
OMDAT IK U LIEF HEB, met zes
gekl. plaatjes f 0.60.
LETTERKRANSJE, met 24 plaatjes
volgens het A B f 0.20.
KLEIN DUIMPJE, met zes gekleur-
de plaatjes f 0.25.
ASSCHEPOESTER, met zes gekleur-
de plaatjes f 0.25.
BLAAUWBAARD, met zes gekleur-
de plaatjes f 0.25.
DE TOOVERKONING, met zes ge-
kleurde plaatjes f 0.25.